LIBRIS | We know books

1916_1944

Magda Isanos

MAGDA ISANOS

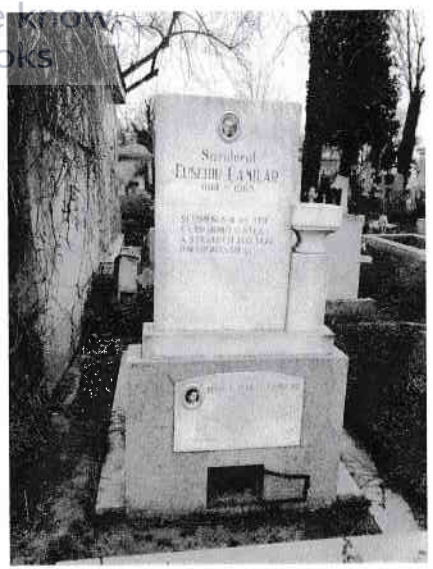
SCRIERI

Ediție, studiu introductiv, repere cronologice,
note și comentarii, referințe bibliografice
de Aliona GRATI

Știința, 2020

LIBRIS | We know books

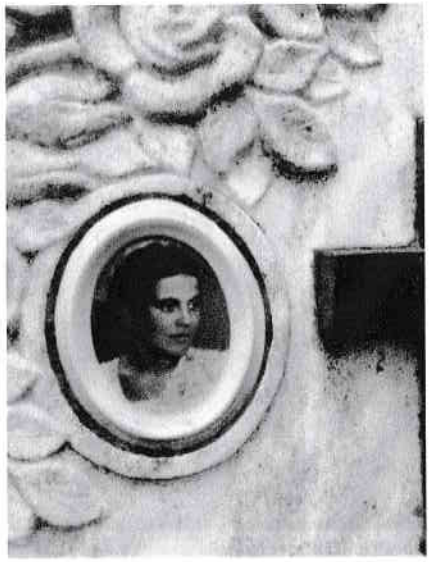

București. Cimitirul Bellu. Piatra funerară (față și revers) de pe mormântul scriitorilor Magda Isanos și Eusebiu Camilar. Figura nr. 114

Pe placa de marmură
sunt gravate versurile:

Oamenilor voiam să le las
Sufletul meu drept pâine de popas,
Drept livadă și cer.
Tuturor acelora care nu mă cer
Și nu mă cunosc, am venit să le fiu
O candelă pentru mai târziu.

(Epitaf compus din versurile
ușor modificate ale poemului
Doamne, n-am isprăvit!)

CUPRINS

Magda Isanos – elogiul bucuriei de a trăi (Aliona Grati) 5
Repere cronologice: viața și opera 38
Notă asupra ediției 51

POEZIE

POEZII (1943)

Pomii cei tineri 54
Cine va cânta 55
Departe sunt volburi 55
Nu știu cum s-a făcut 56
Lampa 56
În dimineţile clare 57
Clipă, desfă-ți aripile 57
Viață, nu mă părăsi 58
Auz 58
Amiază 59
Înger din lumină 59
Când cel iubit 60
Flori 60
Întoarcere 60
Copilăria mea 61
Multe chipuri 62
Noapte 62
Cerul acela 63
Primăvara 63
Mă scald în zi 64
Pădurea 64
Cavalerul 64
Mama 65
Ion 66
Dimineață de primăvară 67
Zeii 67
Insulă 69
Rădăcina 69
La marginea cimitirului 70

LIBRIS | We know books

Spital
Febră 71
Solii pământului 71
Icoana 72
Îngerii 72
Păsările 73
Bătrâna 73
Zânele 74
Poemul femeii care iubea primăvara 75
Epilog 77

CÂNTAREA MUNȚILOR (1945)

Aștept anul unu 78
Zăriți veșnicul munte? 79
Doamne, n-ajung pân' la Tine? 80
Peste câmpiile viitoare 81
Pentru pace mă rog... 82
Cântarea adormiților 82
Aceste mâini 83
Cânt 84
Moartea proorociței 84
Dumnezeu 85
Nu pot înțelege de ce... 86
Din orașe arzând 87
Iartă-mă, frate 87
Am fost departe de oameni 88
De-am fi împărțit pe dreptate 89
Din dragostea de oameni 90
Mama 90
Voi n-ați aflat? 91
Mă gândesc la oamenii risipiți 92
Veac mare, veac larg 93
În pădurile țării mele 93
Sângele 94
Ospăț 96
Ei sunt săracii 98
Munții lumii, pe inima mea 98
Florile și fiecare sens luminos al lumii 99
Serile 99
Testament pentru fata mea 100
Am văzut și eu oameni plecând 101
Prin el am cunoscut norodul... 101

IMNURI PENTRU PĂMÂNT (1946)

Țara luminii 109
Îngerii morții 110

Ploaia 111
Nu vă scuturați, florilor... 112
Primăvară 112
În pădure 113
În crâng 114
Oamenii mă uimesc 114
Noapte 115
Confesiuni 115
Nicio frunză nu se clatină sus... 117
Fata 117
Bărbatul 118
Toamnă 119
Îngerul 119
Zâna 120
Lumina asta 120
Călătorie 121
Ții minte-ntâia ploaie? 122
Anotimpuri 122
Pâlc de stejari 123
Raiul 123
Logodnă 124
Bătrânul rege... 124
Duhurile pământului 125
Oglinzi 126
Cineva trebuia să iubească... 127
Rugăciune 127
Frumoase-s câmpiile vieții... 127
La-nceput, prin ferestre deschise 128
Întoarcere 128
Spital 129
Doamne, n-am isprăvit! 130
Doamne, unde-ai să ne-așezi pe noi? 131
Trebuie să plec astă-seară 132
Cel puțin, legănați-vă, ramuri... 132
Plecând 133
Copilul meu, să nu mă cauți 134
Cortul singurătății 135
Echinox 136
Zâne de rouă 137
Imnuri pentru pământ 138
Imn pentru soare 139
Râuri sfinte, mări netulburate 140
Urcați ca fumul, imnuri liniștite! 140
Pustnicul 141
N-auzi cum bat și cheamă? 142

LIBRIS | We know books

În asfințit 143
Nuntă 144

ANTUME ȘI POSTUME DIN PERIODICE (1932–1948)

Aș vrea un basm 145
Primăvara 145
Gelozie 146
Toporași 147
Macii 148
Dorința 149
Toamna 149
Caisul 150
Cuvântul Evei 150
Dragostea mea 151
Jucăria 151
Rochia 152
Învrăjbire 153
Blestem 153
Lacul 154
Calul de la birja de noapte 155
Ultimul sărut 156
Logodnă de primăvară 156
Risipire 157
Vis vegetal 157
Murim... ca mâine 158
Capricii 159
Romanță 159
Rugăciune în pădurea de brad 160
Regret 161
Fragment 161
Interior 162
Fata bătrână 162
Mai sunt câteva veri 163
Așteptând 163
Ca florile ne-am supus 164
Dragostea 164
Insula scufundată 164
Visul e-aproape... 166
Veac de sânge 167
Acum, dimineața 167
Albastre sunt serile 167
Dormiți, dormiți... 168
Să vă cânt, fructe... 169
După ce... 169

POEZII RĂMASE INEDITE PÂNĂ ÎN 1964

[O, primăvară...] 170
Iarba 171
Variantă 171
Întâlnire-n noaptea de primăvară 172
Rătăcind cu luna 172
Gândește-te, n-ar fi păcat... 173
Cântecul deșertăciunii 174
Stângăcie 175
Strofele poetului bolnav 175
[Când fânul cosit...] 176
Între oglinzi 176
[Acuma cântecul s-a sfârșit...] 177
[Ca niște pași...] 177
Strămunii 178
Ciuta 178
Floare rară 179
Fata de cincisprezece ani 179
Înrudire 180
Sapho 180
Naufragiu 181
Seară de primăvară 181
Torentul 182
Mâna ta 182
Belșug trist 183
[Eu nu regret...] 183
Cum povestește viața 184
Daruri 184
Lectură 185
Insomnie 185
Triumful iubirii 186
Vorbele la care mă-ntorc 187
[Iubirea...] 188
Ultima zi 189
Țara amintirilor 189
Vis vegetal 190
[Câte lucruri...] 191
Scăldătoarea-n zori 192
În lumea asta... 192
[Cu ochii mei...] 193
Dimineața-n baltă 193
Apus 194
Casa 195
Nu-i vina mea 195

UBRIS | We know books

Dimineața 196
Plâng morții 196
Crăciunul altora 197
Înțelepciune 198
Târziu 198
[Aș vrea...] 199

POEZII ANTUME ȘI POSTUME APĂRUTE ÎN PERIODICE ȘI PUBLICATE ÎN VOLUMUL „CÂNTAREA MUNȚILOR" (1988)

Grădinărie 200
Atavism 200
După scriptură 201
Cântarea păstoriței 201
Ziua mea netrăită 202
Amurg 202
În cimitir 203
Flori adormite 203
Săracii 204

POEZII PUBLICATE ANTUM ÎN PERIODICE ȘI NEPUBLICATE ÎN VOLUME

Ploaie 205
Greșeală de tipar 205
Bunicul 206
Călătorul 206

POEZII INEDITE DIN DACTILOGRAMA II

Singură stau... 208
Viața 208
Cina cea de taină 209
Agonii 209
Mă gândesc ca la rudele mele... 210
Fericită de trandafirul zilei 211

DIN „MANUSCRISUL DE LA DRĂGANU" (1944)

Imnul verdelui văratec 212
Râuri sfinte, mări netulburate 212
Râuri 213
Imnul soarelui 213
[Urcați ca fumul jertfelor străvechi] 214
[Am scris cartea asta ca un copac] 215
[Ușa s-a-nchis...] 216
[Plină de bucurie m-am deșteptat...] 216

PROZĂ

Creionări 218
Inseparabilele 219
Despre iubirile mari 219
Îngerii 221
Magistrata 222
Studenta 224
[Orașul cu minuni] (Domnișoara Vanda) 225
Toto 227
Omul cu cizme roșii 231
Poarta în oglindă 234

PUBLICISTICĂ

Ivan Turbincă, povestire pentru copii 238
G. Călinescu – *Enigma Otiliei* 239
Victor Măgură – *Târnple în flăcări* 241
Georgeta Mircea Cancicov – *Moldovenii* 243
Mary Webb – *Vulpea* 244
Marcu Beza – *Cartea cu amintiri* 245
[Cetim cu surprindere...] 246
[Copiii îngheață de frig...] 247
[Stau lângă o școală primară...] 248
[Milă pentru fasciști?...] 249
[Răspuns unui tânăr] 250

LUCRĂRI ÎN COLABORARE CU EUSEBIU CAMILAR

Focurile, dramă în 4 acte 254
Leonid Soloviov. *Minunata istorie a lui Nastratin Hogea.*
Traducere din limba rusă 309

CORESPONDENȚĂ 435

NOTE ȘI COMENTARII 528

ICONOGRAFIE 545

UBBIS | We know

Victor Măgură, *Tâmple în flăcări* și Marcu Beza, *Cartea cu amintiri* sunt adunate de cercetători din publicațiile de cultură ale anilor '40 ai secolului trecut.

Proza *Poarta din oglindă* ne-a fost oferită sub formă de facsimil de către Elisabeta Isanos. Fragmentele de publicistică netipărită sunt preluate de pe site-ul amintit.

Includem pentru prima dată într-o antologie a Magdei Isanos cărțile scrise de poetă în colaborare cu Eusebiu Camilar. E vorba de drama în patru acte, *Focurile*, la care soții au colaborat până la actul III, inclusiv, și de povestirea *Minunata istorie a lui Nastratin Hogea* a lui Leonid Soloviov, tradusă din limba rusă.

Scrisorile Magdei Isanos au văzut lumina tiparului grație Elisabetei Isanos. Acestea sunt preluate din cartea Domniei Sale, „În căutarea Magdei Isanos", apărută la Editura Fundației PRO, București, în 2003.

Ultimul compartiment oferă o colecție de fotografii de epocă ale Magdei Isanos și familiei ei, precum și alte imagini legate de viața și activitatea poetei din interbelic.

În ediția de față s-au folosit normele ortografiei actuale, păstrându-se în același timp formele de limbă specifice autoarei. S-au făcut unele unificări și actualizări, înlocuind „ași vedea" cu „aș vedea", „ceiace" cu „ceea ce", „dela" cu „de la", „însfârșit" cu „în sfârșit", „pentrucă" cu „pentru că", „deasemenea" cu „de asemenea". În schimb am păstrat în favoarea versului, varianta interbelică „fereștile" a cuvântului „ferestrele". În planul ortografiei am operat următoarele modificări: am eliminat „u" scurt din finalul mai multor cuvinte („voi afla" ș.a.), am actualizat abrevierile „Dl" sau „dl" în loc de „D-l" sau „d-l", „Dna" și „dnei" în loc de „D-na" și „d-nei", am unificat, conform ortografiei actuale, scrierea unor ortograme: „vreo" în loc de „vr'o", „așază" în loc de „așează", „ieftină" în loc de „ieftenă etc. Am adaptat la normele limbii contemporane și alte cuvinte, precum „ieri", în loc de „eri", „ieșire" în loc de „eșire".

Apariția cărții în această formă, cu corpusul întreg de texte din toate volumele, poemele reperate din periodice, manuscrise și dactilograme, cu tabelul cronologic conținând date amănunțite din viața poetei a fost posibilă grație memoriilor și sprijinului generos al Elisabetei Isanos, fiica poetei, căreia îi exprimăm omagiile și recunoștința noastră.

De asemenea, le mulțumim celor care ne-au ajutat să recuperăm unele texte și fotografii: doamnei doctor Lidia Carmen Pircă, domnilor Gabriel Cucuteanu, Mirel Berechet și Nicolai Spulber.

A.G

POEZIE

LIBRIS | We know books

POEZII (1943)

POMII CEI TINERI

Pomii cei tineri, în dimineața de marte,
unii lângă alții au stat să se roage –
frunțile lor străluceau inspirate deasupra
pământului încă-n zăpezi.

Și-n aerul în care nu erau zboruri,
pomii, ale căror umbre nu se născuseră,
cântau un imn pentru viață,
ca niște oameni goi și frumoși ei cântau:

„Soare de-aramă, zeu popular printre plante,
privește oastea noastră-ndrăzneață;
ici-colo aerul e rumen de tot printre ramuri,
că viitoarele fructe acolo vor sta…

Noi nu ne-nchinăm de fel și nu plângem,
ci pregătim un loc cât mai înalt pentru cuiburi
și pregătim o orgă de brazi pentru vânturi,
soare de-aramă, zeu totdeauna rotund…

Ni s-a povestit despre tine-n pământ,
când nu cunoșteam dimensiunile cerului;
ni s-a povestit despre tine-n leagănul cald.
Semințele-n somn visau că există colori,
roșu, albastru, gri, minunate colori.
Tu, peste frunțile noastre, soare, cobori.
Și noi vom da fructe, și noi vom fi hore de flori.
Gloria noastră toată-n vârf se presimte".

Și-un curcubeu pe deasupra tulpinelor strimte
cade vestind: nu moarte, desigur, nu moarte,
pomilor tineri în dimineața de marte.

CINE VA CÂNTA

Cine va cânta cântecul mare,
în care să-ncapă pământul și toate
lucrurile blânde și întunecate,
rădăcini, amintiri amare?

Un cântec aproape neauzit
prin care să poată turmele trece –
și seara să crească înaltă și rece,
un cântec de pom desfrunzit.

Lumină, lumină, din nou tu cazi,
și cântecul vieții n-a răsunat.
Mereu cheltuindu-mă-n timpul bogat,
eu sunt ca un cer printre brazi.

Trebuie să preamăresc ceva și să mor.
Slavă pământului plin de morminte…
Trebuie să scriu, cu puține cuvinte,
de țarini și oamenii lor.

DEPARTE SUNT VOLBURI

Departe sunt volburi, furtuni.
În insula noastră calmă noi așteptăm.
Fiecare-n insula noastră visăm.
Cine pentru frunțile noastre-mpleti-va cununi?

Căci frunțile ni-s anume boltite
pentru-a purta cununi înflorite.
Au trăit, se va spune,-n această cetate.
Au trăit, au murit în simplicitate.

Se va vorbi despre noi. Nu-i ciudat?
Pentru că stând în insula noastră-am visat,

LIBRIS | We know books

am fost tineri și-am avut lumină multă de dat,
până-am scăzut și ne-am întunecat.

Se va vorbi despre noi. Nu-i ciudat?

NU ȘTIU CUM S-A FĂCUT

Nu știu cum s-a făcut.
Tinerețea s-a dus, a trecut.
Arcul sprâncenelor mele s-a mai lăsat.
Nu mai e mândru și încondeiat.

Ce s-au făcut zilele răsunătoare,
vara mea cu grâu și cicoare?
N-am să caut, n-am să-mi aduc aminte.
Toate erau mai frumoase-nainte.

Lumina egală
nu m-ademenește, nu mă-nșală.
Toate fructele spre care-am râvnit
s-au copt și-n vis din nou au înflorit.

Da. Nu știu cum s-a făcut.
Pământu-i mic și zările-au scăzut.
Nu se petrec minuni și nu cad stele,
ca-n nopțile copilăriei mele.

LAMPA

S-aprinde-n oglindă lampa bătrână
cu picior și bonetă de-atlas –
și nu știu, eu povestesc, sau ea, fără glas,
amândouă cuprinse-n lumină.

Noaptea uneori se desface ușor,
c-un sunet de mătase lovită sau zbor,
trece-albăstrind toate zările,
până unde stau singure mările…

Dreaptă luci tinerețea mea, ca o sabie,
și fiece vis păzit de dânsa-nflori;

buzele mele spuneau uneori: „Voi muri…”,
însă pe toate mările-aveam o corabie.

ÎN DIMINEȚILE CLARE

Uneori, în diminețile clare,
mă uit drept în soare râzând
și nu pot crede c-am să mor în curând;
viața mea sună înalt, fără-ntristare.

Cred în ea, cred în numele ei
și-n colorile-anotimpului meu,
sveltă ca mestecenii, mereu,
să freamăt aș vrea, în soarele-acesta dintâi.

Poate nu va fi seară, poate nu va cădea
în putred octombrie fruntea-mi aprinsă;
în glumă pun mâinile mele pe piept și zic:
viața e stinsă de mult, viața e stinsă…

Însă mai plin decât grădinile-n vară,
sângele meu sună atunci ridicând
o dulce-auroră-n obrajii de ceară:
o, nu-i adevărat c-am să mor în curând…

CLIPĂ, DESFĂ-ȚI ARIPILE

Clipă, desfă-ți aripile tale bogate;
mările se clatină departe,
undeva un curs de râu s-abate,
oamenii se nasc, oamenii s-acopăr cu moarte…

Și tu, nesigur, îndepărtat anotimp…
Nouri și soare și iarăși nouri adânci,
ca și când pe rând se descopăr frunți gânditoare,
toate se-ntunecă, se luminează pe rând,

până ce luna lovește umbrele toate;
iată mormintele, țărmul scânteie gol,
și-n casa de piatră fântânile cântă culcate,
dulce răsună brățările, părul domol.

LIBRIS | We know books

VIAȚĂ, NU MĂ PĂRĂSI

Viață, nu mă părăsi în răsăritul acesta,
privește fruntea mea de pe-acum aurie.
Și aerul din cauza viitoarelor fructe
e rumen și plin.

Viață,-ncălzește puțin începutul acesta,
ascultă numele meu de pe-acuma sonor.
O pasăre zbura-n cea dintâi zi repetându-l,
și pomii ceilalți atunci mă luară de mână:
– Hai să-nflorim…

Tu nu mi-ai spus despre toamna frunzelor roșii,
tu nu mi-ai spus despre moartea copiilor,
nici pentru ce trandafirul sălbatec
râdea-n cimitir…

AUZ

Căzând din nori,
ploile capătă crengi și flori.
Aud și vizuinile și-aripa
care bate deasupra mea clipa.

Piticii care bat pe sub pământ,
căutând vâna de aur, râul sfânt,
ochii diamantului nesăgetat
și degetul unui urs împărat.

Toate le-aud.
Și-auzul încă mi-i crud.
Clopotul sângelui molatic, rotund
ține veștile care nu mai pătrund.

Ține veștile de la stea,
să n-ajungă în inima mea.
Ține veștile de la șerpii de casă,
și-n amiaza cuprinsă mă lasă
să cad și s-adorm profund,
clopotul sângelui molatec, rotund.

AMIAZĂ

Nu știu ce-a fost mai demult.
Am uitat. Din trecut m-am ales
ca să fiu singură, ca să te-ascult
înainte de-amurg și cules.

Cu fiecare lucru, azi știu,
mă-nrudesc și de zarea mea țiu.
Revolta s-a făcut surâs, durează
această plină, fără greș amiază.

Ce-a fost mai demult am uitat.
Poate-am dormit și-am visat.
În bulbii de morcovi și cepe
e încă un vis care-ncepe.

În toate-i prea multă lumina.
Soarele l-aș culege cu mâna.
Dar pân' la urmă eu voi fi cules
și voi cădea în întunerec des.

ÎNGER DIN LUMINĂ

Înger din lumină, roagă-te pentru mine,
ieși din casa ta zidită-n rază
și zi: „Doamne, mă rog pentru pâine,
pentru somn și liniște-n amiază".

Mâinile mele grele nu se ridică.
Îngere, m-aș ruga și mi-i frică;
însă tu cu aripa roagă-te tare și zi:
„Să fie cu soare, să treacă repede ultima zi…"

LIBRIS | We know books

CÂND CEL IUBIT

Când cel iubit departe plecase,
toate s-au retras în liniştea lor,
numai vremea nefolositoare rămase
şi numele-n suflet, sonor.

Moartea veni atât de simplu, tăcut.
Mâinile care nu puteau cuprinde-au zăcut,
puse una lângă alta, cum sunt uneori
anume aşezate unelte sau flori.

Părea că n-au fost niciodată
verile nalte, toamnele-n zarea cu steme.
Sub iarbă, poate, sânul mic de fată
respiră încă noaptea şi se teme.

FLORI

Vijelioase flori, din pământ aburind,
ca nişte strigăte cresc, saltă zâmbind.
Care e vrerea lor gingaşă-n vreme?
Noaptea-n grădinile mari nu se vor teme?

Însă-n mijlocul lor, bolnav de vis,
ochiul lui Dumnezeu şade deschis…
Haina lui mirosind a ierburi şi cer –
fără să ştie oraşul de piatră şi fer.

Mâinile micilor flori intră-n pământ.
Morţii când le sărută ştiu dacă-i vânt,
şi de pe dânsele sorb ploaia şi veştile.
Astfel, în flori îşi deschid morţii ferestile…

ÎNTOARCERE

Vor fi şi-atuncea ierburi şi zăpezi…
Tu, ochi, cum ai să rabzi să nu le vezi?
„Ba nu, mai pe-nnoptate-am să mă scol,
să dau livezii, stupilor ocol,
să mângâi lemnul uşilor de-acasă
şi păpuşoii galbeni pe mătasă.

Dulăii vor veni să mă miroase,
cu boturile negre, somnoroase,
şi gudurând spinările: «Stăpână,
de unde vii, că miroşi a ţărână?»…"

COPILĂRIA MEA

Mi-i fraged sufletul, până pe buze mi-i fraged,
poate de iarba ce creşte acuma la noi;
cu bice de aur trec sub fereastra mea ploi –
stau singură şi-mi aduc aminte de multe:

Când eram mică legasem un leagăn de-o creangă.
„Vreau s-ajung steaua de-acolo…" strigam bunicului.
O, cât de sus s-au suit duşmănoasele stele…
Nu le mai văd, le-am uitat lumina curată.

Mi-i inima tristă. Mama mi-a scris c-au tăiat
pomii din fundul grădinii, leagănul putred;
odată cu dânsul, va fi căzut în buruieni
copilăria mea – şi o mănâncă furnicile…

II

Cine povesteşte în mine, cine
mi-aduce aminte c-am trăit acolo,
în ţara dintre sobă şi genunchii bunicului,
întâia poveste cu zmei?

Vă voi face să trăiţi de-a pururi,
ani duşi, miraculoase răsărituri.
Deasupra gardului unde lumea sfârşea,
azi ştiu, de-acolo începea tărâmul zmeului.

Însă toate s-au sfârşit odată,
când ardeau lumânările ziua.
Bunicul dormea într-o cutie frumoasă –
şi l-au luat şi l-au dus pe sub marii castani.

Toată noaptea m-am temut pentru dânsul.
Văzând că nu se mai întoarce, ziceam:

LIBRIS | we know books

„Dacă se-ntâlnește cu scorpia? Haide,
Azor, să ne ducem la el".

Și singură mai târziu am plecat.
Pe tărâmul zmeului mișună oameni.
În jurul inimilor lor un șarpe mic
se-ncolăcește; ei sunt triști și răi.

Dar pentru dânșii scriu poemele mele,
scutur deasupra lor copacii de-atunci și ploile:
amintiți-vă că sunt copii pe lume,
și plante albastre, și duioșii câini.

MULTE CHIPURI

Multe chipuri s-ascund în oglinzi,
obraji și mâini ca nuferii deschise,
străbat la suprafața multor vise
străbunii mei cucernici și plăpânzi.

Știu eu de câtă vreme n-au merinde?
Știu eu de când ca umbre rătăcesc?
Oglinda-ncet răsună și s-aprinde
și-n fundul ei pădurile-nverzesc.

Și mâna mea se face grea, precum
sunt cele care-or fi murit de-acum.
Ascult cum plouă nopțile și-aștept
un arbore să-mi crească peste piept...

NOAPTE

Cât de-ncet acei fulgi de-ntuneric căzură,
deasupra lumii, ca o cenușie nedumerire.
până ce neagra noapte cu stoluri veni.
Totul ca-n apele adânci acuma era,
pomii atenți, casele, însăși lumina
era undeva în calma, umeda noapte,
ce nevăzută zâmbea.
Și timpul însuși mai curgea acolo
prin umbră ca printr-un pământ afânat.
Dar cine respiră ușor, fericit?
Poate păsări ce se visează zburând.
Noapte. Dumnezeu însuși sărută
cu gura lui neagră pământul,
ca și când cu duioșie ar spune:
„Haide,-nvățați-vă câte puțin să muriți..."

CERUL ACELA

Cerul acela fără de grabă căzu
și mirosi albastru lângă mine,
la ceasul trist când stelele luceau
cum cupele pe jumătate pline.

Ca ochii obosiți de vis, așa
se desfăceau astralele pleoape,
și tulbure, ca-n fundul unei ape,
cocorii nopții, ultimii, treceau.

Era hotar și liniște-n hotare
de s-auzea cum florile trosnesc,
ca niște-aripi de înger care cresc
departe, -n mari grădini neștiutoare.

PRIMĂVARA

Frumoșii arbori dorm acum sau zac;
zadarnic ai asculta pieptul lor mut,
pe care mușchi și zăpezi au crescut.
Însă crengi noaptea-n cer se desfac.

Apoi deodată zările-nfloresc
și clopote mari, clopote s-aud,
departe-n cerul vesel și rotund
hulubii albi și roșii se rotesc.

Tu, feciorelnică lume, bună-vestire
de undeva din pământ suie spre tine;
soarele-i ca un inel subțire.
Sună-n salcâmul pustiu verile pline.